

Domnule Președinte, [1]

Subsemnatul [2]_, domiciliat în_, chem în judecată pe pârâtul [3]_, domiciliat în_, solicitându-vă ca prin hotărârea ce o veți pronunța să dispuneți

Înțoarcerea executării

efectuate în baza titlului executoriu reprezentat de_[4], prin restabilirea situației anterioare executării, în sensul obligării pârâtului _ [5]

Motivele cererii sunt următoarele:

Motivele de fapt [6]:_

Temeiul de drept [7]: îmi intemeiez cererea pe dispozițiile art. 4041-4043 C. proc. civ.

Probe [8]: în dovedirea pretențiilor, solicit încuviințarea următoarelor probe_, pe aspectele privind_

Anexez, în_exemplare, copii certificate de pe următoarele înscrisuri

_, precum și chitanța de plată a taxei judiciare de timbru de

_lei și timbrul judiciar de_lei. [9]

Semnătura,

Domnului Președinte al Judecătoriei/Tribunalului [10]

Explicații teoretice

[1] Natura juridică. Întoarcerea executării este mijlocul procedural prin care se asigură repunerea părților în situația anterioară executării, în cazul în care ulterior săvârșirii acesteia titlul pus în executare a fost desființat.

[2] Calitate procesuală activă are debitorul împotriva căruia s-a săvârșit o executare care a fost apoi anulată sau care s-a intemeiat pe un titlu executoriu ulterior desființat sau o altă persoană interesată, ca, de exemplu, un alt creditor al debitorului ce a fost executat.

[3] Calitate procesuală pasivă are creditorul executării anulate sau intemeiate pe un titlu executoriu ulterior desființat.

[4] Titlul executoriu. Se va indica titlul executoriu în baza căruia s-a efectuat executarea a cărei înțoarcere se solicită.

[5] Obiectul cererii. Modalitatea de restabilire a situației anterioare executării trebuie determinată în concret în cererea de înțoarcere a executării, ea putând îmbrăca forme diferite, după cum executarea s-a

făcut direct sau indirect. Astfel:

- a) când executarea s-a făcut prin predarea silită a bunurilor mobile (art. 575-577 C. proc. civ.) sau imobile (art. 578-580¹ C. proc. civ.), se va cere obligarea creditorului-pârât la restituirea bunurilor mobile sau imobile asupra cărora s-a făcut executarea [art. 404¹ alin. (2) C. proc. civ.];
- b) când executarea s-a realizat prin vânzarea bunurilor mobile, se va cere, după caz, fie desființarea vânzării în condițiile art. 449 C. proc. civ., cu obligarea creditorului la restituirea obiectului vânzării, fie, dacă nu sunt îndeplinite condițiile cerute pentru desființarea vânzării, obligarea creditorului la plata de despăgubiri constând în suma rezultată din vânzare, actualizată cu rata inflației [art. 404¹ alin. (3) C. proc. civ.];
- c) când executarea s-a realizat prin vânzarea bunurilor imobile, dacă adjudecătarul este evins total sau parțial, acesta poate să proceze în condițiile art. 522 C. proc. civ., adică poate cere de la debitorul urmărit despăgubiri și, în măsura în care nu s-a îndestulat de la acesta, poate cere creditorului care a încasat prețul de adjudecare să îl despăgubească în completare, în limita sumei încasate de acesta.

[6] Motivele de fapt. Se va menționa:

- a) motivul pentru care se impune întoarcerea executării. În acest sens se poate invoca, de exemplu: faptul că hotărârea în baza căreia s-a făcut executarea a fost cu execuție vremelnică iar instanța de apel, care nu a dispus suspendarea executării, a hotărât, în urma rejudicării fondului, schimbarea soluției prin respingerea acțiunii reclamantului, soluție ce a rămas irevocabilă; faptul că s-a executat o hotărâre definitivă, care a fost apoi casată în recurs sau desființată după admiterea unei căi de atac de retractare; faptul că într-o contestație la executare, în cadrul căreia nu s-a dispus suspendarea executării, s-a anulat în final executarea ori titlul executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească etc.;
- b) bunul/bunurile asupra cărora s-a făcut executarea și forma de executare: directă (prin predarea silită a bunurilor) sau indirectă (prin vânzarea bunurilor debitorului);
- c) faptul că instanța judecătorească care a desființat titlul executoriu sau actele de executare nu a dispus prin aceeași hotărâre și asupra restabilirii situației anterioare executării, sau, după caz, faptul că această măsură nu a fost dispusă de organul, altul decât o instanță de judecată, care a desființat titlul executoriu, fie pentru că legea specială nu prevede modalitatea restabilirii situației anterioare, fie că, deși o prevede, nu a fost cerută o dată cu desființarea titlului executoriu.

[7] Temeiul de drept îl constituie dispozițiile art. 404¹-404³ C. proc. civ.

[8] Probe. Se vor indica probele care susțin motivele din cererea de chemare în judecată și se va arăta distinct, pentru fiecare dintre acestea, ce aspecte tind să dovedească. De regulă, o probă indispensabilă este cea cu înscrисuri, cum ar fi hotărârea judecătorească sau actul organului competent prin care s-a desființat titlul executoriu sau însăși executarea și actele din dosarul execuțional, care atestă săvârșirea executării și modalitatea de efectuare a acesteia.

[9] Timbrajul. Cererea de întoarcere a executării prin restabilirea situației anterioare acesteia este o cerere patrimonială, evaluabilă în bani și de aceea timbrajul se stabilește la valoarea bunurilor sau despăgubirii bănești solicitate, conform art. 2 din Legea nr. 146/1997, respectiv art. 3 alin. (2) din O.G. nr. 32/1995.

[10] Instanța competentă se stabilește după regulile dreptului comun, în funcție de natura juridică a acțiunii, determinată de obiectul concret al restabilirii situației anterioare execuțării.

Astfel, dacă se cere restituirea în natură a bunului (mobil sau imobil), acțiunea este mixtă, deoarece tinde la valorificarea unui drept de creață (reclamantul fiind creditor al obligației de restituire), dar pune în discuție și dreptul real de proprietate asupra bunului, așa încât competența teritorială este alternativă, reclamantul având drept de opțiune între instanța de la locul situației bunului și cea de la domiciliu părățului, iar dacă se cer despăgubiri bănești acțiunea este personală, ceea ce atrage competența teritorială a instanței de la domiciliul părățului.

În ce privește competența materială, aceasta se împarte între judecătorie și tribunal, în funcție de valoarea obiectului pricinii [art. 1 pct. 1 C. proc. civ. și art. 2 pct. 1 lit. b) C. proc. civ.].